

Knjiga proroka Joela i laodicejska Crkva adventista sedmoga dana – Broj dvadeset i pet

Jeff Pippenger

2026-01-11

Broj dvadeset i pet

Knjiga proroka Joela suočava vodstvo laodicejske Crkve adventista sedmoga dana sa svjedočanstvom o njezinoj sve većoj pobuni kroz četiri naraštaja. Ta su četiri naraštaja također prikazana u osmom poglavlju Ezekijela, gdje se dvadeset i petorica ljudi toga četvrtog naraštaja klanjaju suncu. Godine 1901., trinaest godina nakon pobune iz 1888., Adventistička crkva ustrojila je odbor da vodi crkvu.

Početni Izvršni odbor Generalne konferencije uspostavljen je tijekom velike reorganizacije na zasjedanju Generalne konferencije 1901. godine, i sastojao se od 25 članova. To je bilo značajno proširenje u odnosu na odbor prije 1901. godine, koji je imao samo 13 članova. Broj članova povećavao se tijekom godina, ali Isus uvijek poistovjećuje svršetak s početkom. Na početku je bilo 25 članova, s jednim kao vođom, usporedno s tijekom službe u Svetišću, koje se sastojalo od 24 svećenika i jednoga velikog svećenika.

Juda i Sinedrij dva su simbola pobune u Kristovo vrijeme. Sinedrij predstavlja laodicejsku Crkvu adventista sedmoga dana. Sudjelovanje Sinedrija u Kristovu raspeću predodražuje ulogu adventizma u krizi nedjeljnog zakona. Sinedrij — vrhovno židovsko vijeće u Jeruzalemu, sastavljeno od glavara svećeničkih, starješina i pismoznanaca, kojim je predsjedao veliki svećenik Kajfa — imao je središnju ulogu u događajima koji su vodili do Isusove smrti.

Nakon Isusova uhićenja u Getsemaniju (izvedenog uz Judinu izdaju), doveden je noću pred Sinedrij u Kajfinoj kući. Tražili su svjedočanstvo kako bi ga osudili, iznoseći svjedoke koji su ga optuživali za huljenje i pobunu.

Kad je Kajfa izravno upitao Isusa je li on Mesija (ili Sin Božji), Isusov potvrdni odgovor: „Ti kažeš” naveo je velikoga svećenika da izjavi: „Hula!” Vijeće ga je osudilo kao dostojna smrti. Budući da pod rimskom vlašću nisu imali ovlasti izvršavati smrtne kazne, predali su Isusa Ponciju Pilatu, rimskom upravitelju, optužujući ga za pobunu kako bi ishodili rimsko pogubljenje. Samo raspeće izvršili su rimski vojnici po Pilatovu nalogu, ali tek nakon što je Pilat popustio pritisku glavara svećeničkih i mnoštva (koji su zahtijevali Isusovu smrt i oslobađanje Barabe).

„Kad je Krist bio na ovoj zemlji, svijet je više volio Barabu. I danas svijet i crkve čine isti izbor. Prizori Kristove izdaje, odbacivanja i raspeća ponovno su uprizoreni i opet će biti uprizoreni u golemim razmjerima. Ljudi će biti ispunjeni osobinama neprijatelja, a s njima će njegove zablude imati veliku moć. Upravo u onoj mjeri u kojoj se svjetlo odbacuje, nastajat će pogrešno poimanje i nerazumijevanje. Oni koji odbacuju Krista i biraju Barabu djeluju pod pogubnom obmanom. Iskrivljavanje i lažno svjedočenje prerast će u otvorenu pobunu. Ako je oko zlo, cijelo će tijelo biti puno tame. Oni koji svoje osjećaje daju bilo kojem vođi osim

Kristu naći će se pod vlašću, tijelom, dušom i duhom, opčinjenosti tako zavodljive da se pod njezinom silom duše odvrćaju od slušanja istine kako bi povjerovala laži. Oni su uhvaćeni u zamku i zarobljeni, i svakim svojim postupkom viču: Oslobodi nam Barabu, a Krista razapni.“

„Čak se i sada donosi ta odluka. Prizori odigrani na križu ponovno se odigravaju. U crkvama koje su odstupile od istine i pravednosti otkriva se što ljudska narav može učiniti i što će učiniti kada ljubav Božja nije trajno načelo u duši. Ne trebamo se čuditi ničemu što se sada može dogoditi. Ne trebamo se zgražati ni nad kakvim razvojem strahote. Oni koji svojim nesvetim nogama gaze zakon Božji imaju isti duh kakav su imali ljudi koji su vrijeđali i izdali Isusa. Bez ikakve grižnje savjesti činit će djela svojega oca, đavla. Postavit će pitanje koje je došlo s izdajničkih usana Jude: Što ćete mi dati ako vam izdam Isusa Krista? Čak i sada Krist se izdaje u osobi svojih svetih.” Review and Herald, 30. siječnja 1900.

Ako taj odlomak doista znači ono što kaže, tada oni koji su bili označeni kao oni koji „biraju Barabu“ neće moći razumjeti ono što taj odlomak uči. Ti su ljudi oni ljudi u 2. Solunjanima koji primaju silnu zabludu, jer nisu ljubili istinu. Ona o onima koji biraju Barabu kaže: „Oni koji svoje osjećaje poklanjaju bilo kojem vođi osim Kristu naći će se pod nadzorom, tijelom, dušom i duhom, zaslijepljene opčinjenosti koja je tako očaravajuća da se pod njezinom vlašću duše odvrćaju od slušanja istine da bi povjerovala laži.“ Oni koji biraju Barabu nalaze se pod Sotoninim nadzorom prije putokaza križa i nedjeljnog zakona. U takvu stanju oni nikako ne mogu razumjeti ono što taj odlomak uči. Stoga će tvrditi da su „okolnosti kada je sestra White napisala ove riječi pripadale toj osobitoj povijesti, a ne sadašnjosti.“ Možda bi rekli: „Ona govori o kršćanstvu na općenit način, i to se ne odnosi izravno na adventiste sedmoga dana.“ Besmislica.

Naravno, okolnosti povijesti u vrijeme kada je sestra White napisala te riječi zapravo su bile komentar na njezinu osobnu povijest, ali kao i u slučaju Ivana u Otkrivenju, kada je proroku rečeno da piše, rečeno mu je da piše „što si vidio, i što jest, i što će biti poslije ovoga“. Kada prorok bilježi ono što jest, on istodobno bilježi i ono što će biti.

Vodstvo adventizma predstavljeno je Ezekielovih 25 ljudi, koji su također proročki usklađeni s 250 ljudi koji su stajali uz Koraha, Datana i Abirama. Jednako je značajno da je sestra White pobunjenike iz 1888. godine i Generalnu konferenciju u Minneapolisu poistovjetila s ponavljanjem pobune Koraha, Datana i Abirama. Sestra White izravno uči da, kada anđeo iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja siđe i obasja zemlju svojom slavom, počinje kasna kiša.

„Kasna kiša treba se izliti na Božji narod. Silan anđeo treba sići s neba, i sva zemlja treba biti obasjana njegovom slavom.“ Review and Herald, 21. travnja 1891.

Sestra White izravno naučava da je anđeo iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja sišao na Generalnoj konferenciji 1888. godine s porukama A. T. Jonesa i E. J. Waggonera. Kad je bila na Konferenciji, bila je toliko svladana pobunom da je odlučila spakirati svoje stvari i otići, ali joj je anđeo rekao da mora ostati i zabilježiti povijest, jer je to bilo ponavljanje Korejeve pobune. Zašto je anđeo želio da se to zabilježi, ako ne radi svjedočanstva u posljednjim danima? Ako je to svjedočanstvo za posljednje dane, što bi drugo to moglo značiti, osim da će laodicejska adventistička crkva sedmoga dana ići stopama Sinedrija tijekom krize nedjeljnog zakona, a osobito povijesti koja vodi do nje.

Poruka Jonesa i Waggonera bila je predstavljena kao „poruka o opravdanju vjerom, uistinu”, „laodicejska poruka”, „poruka o Kristovoj pravednosti” i „poruka trećega anđela”. Pobunjenici su se opirali toj poruci te su također odbacili vodstvo Duha proroštva i izabrane vjesnike toga skupa. Sestra White također uči da će, kada velike zgrade New Yorka budu oborene dodirom Božje sile, tada biti ispunjeno Otkrivenje 18,1–3. Od 11. rujna vodstvo laodicejske Crkve adventista sedmoga dana ponavlja pobunu Korejevu, pobunu dvadeset i pet drevnih ljudi, pobunu vodstva 1888. godine i pobunu Sinedrija u vremenu koje je prethodilo križu. Tih dvadeset i pet ljudi simbol je koji predstavlja krivotvoreno levitsko svećeništvo.

Levitu je trebalo biti 25 godina kada bi započeo službu.

I Gospod progovori Mojsiju govoreći: Ovo pripada levitima: od dvadeset i pete godine naviše neka stupaju da vrše službu u Šatoru sastanka; a od navršene pedesete godine neka prestanu vršiti tu službu i neka više ne služe. Nego neka služe sa svojom braćom u Šatoru sastanka, da drže stražu nad povjerenom im dužnošću, ali same službe neka ne vrše. Tako ćeš postupiti s levitima glede njihove dužnosti. Brojevi 8:23–26.

Levitski svećenik započinje svoju službu u dobi od dvadeset i pet godina i služi dvadeset i pet godina, sve dok ne navrši pedesetu. Glasnik Saveza u Malahiji 3 pročišćuje i također čisti Levite u vrijeme nedjeljnog zakona, kao što je učinio 22. listopada 1844.

Evo, šaljem glasnika svojega da pripravi put preda mnom; i iznenada će doći u svoj hram Gospodin kojega tražite, i anđeo Saveza, kojemu se radujete: evo, on dolazi, veli Gospod nad vojskama.

Ali tko će podnijeti dan njegova dolaska? i tko će opstati kad se pojavi? jer on je kao oganj talioničara i kao lužina bjelilaca. I sjest će kao talioničar i pročistitelj srebra; i očistit će sinove Levijeve te ih pročititi kao zlato i srebro, da prinose Gospodu prinos u pravednosti. Tada će prinos Judin i Jeruzalemov biti mio Gospodu, kao u dane davne i kao u prijašnje godine. Malahija 3:1–4.

Broj „25” kao simbol ne predstavlja samo vjernoga Levita, nego i krivotvorenoga Levita. „25” kao simbol stoga označava razdvajanje dviju skupina štovatelja, bilo da su mudre i lude djevice, ovce i jarci, pšenica i kukolj. Broj dvadeset i pet simbol je ne samo Levita, nego jednako tako, i to od osobite važnosti, i razdvajanja (pročišćavanja) Levita. To se razdvajanje zbiva pri nedjeljnom zakonu, i ono je jedna od glavnih tema Božje proročke Riječi. Prikladno je da je dvadeset i peto poglavlje Evanđelja po Mateju jednostavno nastavak Isusova proročanstva o svršetku svijeta u dvadeset i četvrtom poglavlju Evanđelja po Mateju.

I Isus iziđe i udalji se iz hrama; a njegovi mu učenici pristupiše da mu pokažu hramske građevine. A Isus im reče: Ne vidite li sve ovo? Zaista, kažem vam, ovdje se neće ostaviti ni kamen na kamenu koji neće biti razvaljen. Matej 24:1, 2.

Kad je Isus izišao iz Hrama, više se nikada nije vratio. U završnim redcima dvadeset i trećega poglavlja Isus je izrekao sud nad Sinedrijem, a taj je sud izražen kao „osam” jao, čime predstavlja krivotvorinu osam duša u arci, osmoga dana obrezanja, osmoga dana uskrsnuća, osam

Abrahamovih naraštaja, 430 godina i dalje. Krivotvoreni broj „osam” usklađuje se s krivotvorenim levitom.

Zaista, kažem vam, sve će to doći na ovaj naraštaj.

Jeruzaleme, Jeruzaleme, koji ubijaš proroke i kamenuješ one koji su k tebi poslani, koliko sam puta htio sabrati tvoju djecu, kao što kokoš sabire svoje piliće pod krila, a vi ne htjedoste! Evo, vaša vam se kuća ostavlja pusta.

Jer vam kažem: odsad me nećete vidjeti dok ne kažete: Blagoslovljen onaj koji dolazi u ime Gospodnje. Matej 23,36–39.

Dvadeset i drugo poglavlje Evanđelja po Mateju završava prikazom vezivanja opakih u snopove, a završava i posljednjim susretom između Krista i cjepidlačivih Židova. Zatim u 24. poglavlju On posljednji put napušta hram, prekidajući svoje djelovanje za drevni Izrael. Poglavlje završava ondje gdje je i započelo, objavom da im je njihova kuća ostavljena prazna, te ono što je pri prvom čišćenju hrama nazvao kućom svoga Oca sada je bilo prazna židovska kuća.

U 24. poglavlju Isus će odgovoriti na pitanja o hramu i njegovu nadolazećem razorenju. Razorenje se trebalo dogoditi upravo u tom naraštaju, koji je bio naraštaj gujina. Napustio je taj hram da se više nikada ne vrati, stoga se proročanstva koja iznosi odnose na duhovni, a ne na doslovni Izrael. Kada Krist napusti hram, koji je laodikejska Crkva adventista sedmoga dana, kao što je učinio s drevnim Izraelom, istodobno će ljudski hram sto četrdeset i četiri tisuće biti sjedinjen s Božanskim hramom za vječnost. Kada je Isus napustio hram drevnoga Izraela, zauvijek se razveo od svojega prijašnjeg saveznog naroda.

Od jedanaestog do dvadeset i drugog poglavlja Evanđelja po Mateju nalazi se omega parnica od jedanaestog do dvadeset i drugog poglavlja u knjizi Postanka. Kada ta parnica započinje u Postanku 11, ona također označuje početak Babila i Babilova saveza smrti, koji svoje omega ispunjenje doseže u Otkrivenju 17,11, retku koji je točno u središtu redaka što sačinjavaju poglavlja jedanaest do dvadeset i dva. Središte poglavlja jedanaest do dvadeset i dva u Postanku, Mateju i Otkrivenju u svakom slučaju naglašava stijeg ili njegov krivotvoreni stijeg. U Postanku je to bilo obrezanje, u Mateju Petar i Stijena na kojoj će Krist sagraditi svoju crkvu, a u Otkrivenju krivotvorena zvijer koja bijaše i nije i uzaći će, koja je osma, a od sedmorice je, i koja se potom udaje za zmaja.

Jedanaest i dvadeset i dva simboli su koji označuju sjedinjenje božanstva s čovječtvom, što je upravo pitanje predstavljeno time da Krist upisuje svoj zakon u naša srca i umove. 11 i 22 simboli su Saveza sto četrdeset i četiri tisuće. U Evanđelju po Mateju, u dvadeset i trećem poglavlju, lažno je svećenstvo primilo osam jao, a u istoj točki vremena pravo je svećenstvo pomazano. Svećenici su bili posvećivani sedam dana, a osmog su dana počeli služiti.

Nije slučajnost što sedam dana posvećenja svećenika, koji su doveli do toga da njihova služba započne osmoga dana, započinju u Knjizi Brojeva, osmom poglavlju i prvom retku, jer je „81” simbol svećenika.

I Gospod progovori Mojsiju govoreći: Uzmi Arona i njegove sinove s njim, i odjeću, i ulje za pomazanje, i junca za žrtvu za grijeh, i dva ovna, i košaru beskvasnoga kruha; i saberi sav zbor na ulaz u Šator sastanka. I Mojsije učini kako mu je Gospod zapovjedio; i zbor se sabra na ulaz u Šator sastanka. I Mojsije reče zboru: Ovo je što je Gospod zapovjedio da se učini. ...

I ne izlazite s vrata Šatora sastanka sedam dana, dok se ne navrše dani vašega posvećenja; jer sedam će vas dana posvećivati. Kako je učinjeno ovoga dana, tako je Gospodin zapovjedio da se čini, da bi se za vas izvršilo pomirenje. Zato ostanite na vratima Šatora sastanka dan i noć sedam dana i vršite službu Gospodnju, da ne poginete; jer tako mi je zapovjedbno. Tako su Aron i njegovi sinovi učinili sve što je Gospodin zapovjedio po Mojsiju. I dogodi se osmoga dana da Mojsije pozva Arona i njegove sinove i starješine Izraelove; i reče Aronu: Uzmi sebi tele za žrtvu za grijeh i ovna za žrtvu paljenicu, bez mane, i prinesi ih pred Gospodina. ... I Mojsije reče: Ovo je ono što je Gospodin zapovjedio da učinite; i slava će vam se Gospodnja pokazati. ... Tada Aron podiže svoju ruku prema narodu i blagoslovi ih, pa siđe nakon što je prinio žrtvu za grijeh, žrtvu paljenicu i žrtve pomirnice. Potom Mojsije i Aron uđoše u Šator sastanka, a kad iziđoše, blagosloviše narod; i slava se Gospodnja pokaza svemu narodu. I oganj izađe ispred Gospodina te sažeže na žrtveniku žrtvu paljenicu i pretilinu; a kad to vidje sav narod, uskliknuše i padoše ničice. Levitski zakonik 8:1–5, 33–36; 9:1, 2, 6, 22–24.

Dvadeset treće poglavlje prepoznaje krivotvorene levite koji se razotkrivaju u vrijeme kada su istinski leviti zapečaćeni. Dvadeset drugo poglavlje Evanđelja po Mateju završava time da Isusu više nitko nikada ne postavlja nikakva pitanja, a zatim u dvadeset trećem poglavlju On iznosi osam jao, pokazujući da je vrijeme kušnje Sinedrija bilo zaključeno te da je tada trebala započeti izvršna presuda. U dvadeset četvrtom poglavlju On prepoznaje hram kao kuću Židova. Važno je uočiti slijed u tim poglavljima.

Poglavlja jedanaest do dvadeset i dva Evanđelja po Mateju označuju dovršenje zapečaćivanja sto četrdeset i četiri tisuće u kontekstu Božjega saveza s izabranim narodom. Palmonijeva simbolika alfe u jedanaestom poglavlju i Njegova simbolika omega u dvadeset i drugom poglavlju pridodaju se priči unutar tih poglavlja.

Dvadeset i treće poglavlje jest pomirenje, sjedinjenje božanskoga s ljudskim, kako je predstavljeno brojem dvadeset i tri. No poglavlje govori o izvršnom sudu nad kukoljem, krivotvorenim svećenstvom, krivotvorenim levitima. Svaki je svećenik bio levit, ali nije svaki levit bio svećenik. Među Levijevim potomcima samo je Aronova krvna loza bila podobna za svećeništvo. Biblija navodi da bi leviti počeli služiti u dobi od dvadeset i pet godina, ali bi sinovi Kehatovi služili u dobi od trideset godina.

I Gospod reče Mojsiju i Aronu govoreći: Izbrojite sinove Kehatove između sinova Levijevih, po njihovim obiteljima, po domu njihovih otaca, od trideset godina navise pa do pedeset godina, sve koji stupaju u službu da vrše posao u Šatoru sastanka. Brojevi 4:1–3.

Broj „30” predstavlja svećenike koji su bili u krvnoj lozi Kehata, koji je bio Levijev sin, a Kehatov sin bio je Amram, koji je bio Aronov otac. Levi znači „pridružen ili sjedinjen s Bogom”. Kehat znači „okupljen oko Njegove prisutnosti”. Amram znači „uzvišeni narod”, a Aron znači „nositelj

svjetla ili uzvišeni posrednik”. Zajedno ocrtavaju kretanje od Crvenoga mora do Sinaja, te tako predodnačuju savez između Boga i sto četrdeset i četiri tisuće, koji su ljudski hram što se sjedinjuje s božanskim hramom, kada Krist po drugi put pruža svoju ruku da sabere svoj narod ostatka u svoje svetište, gdje ih potom podiže i uzvisuje dok su obasjani Nebeskim Velikim Svećenikom, kao što je obasjao Šadraka, Mešaka i Abednega.

Broj „30” predstavlja razdoblje pripreme za svećenike, a broj 25, kao dob Levita, treba se primijeniti na 30, redak na redak, jer svaki je svećenik bio Levit, ali nije svaki Levit bio svećenik. Trideset predstavlja razdoblje pripreme koje je započelo 1989., u vrijeme svršetka, i završava zakonom o nedjelji u Sjedinjenim Državama. Broj dvadeset i pet, kao simbol Levita, također je simbol razdvajanja između dviju skupina, a u odnosu na svećenike označava razdvajanje. Dvadeset i pet označava razdvajanje Levita i krivotvorenih Levita pri zakonu o nedjelji, a u kontekstu istinskih svećenika i istinskih Levita također uspostavlja razliku, no ne negativno razdvajanje, kao u slučaju krivotvorenih Levita.

Kehat je bio jedan od triju glavnih ogranaka levita (zajedno s Geršonom i Merarijem). Svećenička loza dolazila je posebno preko Kehatova potomka Arona. Aron je potomak Levija u četvrtom naraštaju, a svećenička povlastica bila je ograničena na njegove muške potomke unutar ovoga kehatskog ogranka. Kehatovci u cjelini (svi Kehatovi potomci) imali su čast nositi najsvetije predmete, ali samo je Aronova loza mogla stvarno obavljati svećeničke službe kod žrtvenika i u Svetišu. Aron predstavlja isti četvrti naraštaj kao Joelovi „starci” ili „starješine” u osmom poglavlju Ezekijela, koji se klanjaju suncu.

Sustav 24 izmjenična reda (odjela) za svećenike (a slično i za levite koji nisu bili svećenici, u pomoćnim službama poput glazbenika i vratara) uspostavio je kralj David. David je potomke Aronove organizirao u 24 reda (odjela) da služe naizmjenično (1 Ljetopisa 24,1–19). David je, uz pomoć svećenika Sadoka (iz Eleazarove loze) i Ahimeleka (iz Itamarove loze), podijelio njih u 24 skupine (16 iz brojnije Eleazarove obitelji, 8 iz Itamarove). Ždrijebom je određen redoslijed službe.

Svaki je red služio po jedan tjedan (od subote do subote), dvaput godišnje, a uz to su svi redovi služili zajedno tijekom velikih blagdana (Pasha, Pedesetnica, Blagdan sjenica). David je na sličan način organizirao i ne-svećeničke Levite u 24 reda za glazbu, čuvanje vrata itd. (1. Ljetopisa 23–26). Taj je sustav bio uveden pod Salomonom (2. Ljetopisa 8,14) i nastavio se tijekom razdoblja Drugoga hrama. Zaharija, otac Ivana Krstitelja, bio je iz Abijina reda — Luka 1,5; 1. Ljetopisa 24,10. Redoslijed 24 svećeničkih reda bio je određen ždrijebom, a Zaharija je bio u Abijinu redu, koji je od dvadeset i četiri reda predstavljao „osmi” red. Zaharija znači „Bog se spominje”, a ime njegova oca, Abija, znači „Bog je moj otac”.

Nebeski Otac sjetio se svoga obećanja da će podignuti glasnika koji će pripremiti put Mesiji. No Zaharija se također usklađuje sa zakonom o nedjelji, jer upravo ondje subota, dan koji su ljudi uvijek trebali pamtiti, postaje konačni ispit. Zaharija predstavlja svećenika iz Abijina reda, koji je „osmi” red. Zaharija ne vjeruje poruci anđela te biva nijem sve do rođenja svoga sina Ivana. Kada se Ivan rodi, Zaharija ulazi u raspravu o Ivanovu imenu, i tada progovara. Proročko govorenje

posljednjih dana jest ono kada Sjedinjene Države progovore kao zmaj.

I dogodi se da osmoga dana dođoše obrezati dijete; i nazvaše ga Zaharija, po imenu njegova oca. A njegova majka odgovori i reče: Nipošto, nego zvat će se Ivan. I rekoše joj: Nikoga nema među tvojom rodbinom da se zove tim imenom. I znakovima upitahu njegova oca kako bi on htio da se zove. I zatraži pločicu za pisanje te napisa govoreći: Ime mu je Ivan. I svi se začudiše. I odmah mu se otvoriše usta i razriješi mu se jezik, te progovori i hvalio je Boga. Luka 1:59–64.

Ivan Krstitelj pripada osmom redu Abijinu, kao što je pripadao i njegov otac. Pri Ivanovu obrezanju, osmoga dana njegovo se ime mijenja. Ivan Krstitelj predstavlja one koji su svećenici, četvrtoga naraštaja, koji su u zavjetnom odnosu s Bogom, koji im mijenja ime (iz Laodiceje u Filadelfiju), zapečaćuje ih znakom zavjeta, kada Sjedinjene Američke Države progovore kao zmaj.

Mi smo hram Božji. Proročke crte koje se odnose na hram govore muškarcima i ženama kao pojedincima, a također i zajednički, jer je i Božja crkva hram. I, naravno, postoji nebeski hram, i Krist je taj koji gradi hram Gospodnji. On je taj koji polaže temelj i postavlja zaglavni kamen na hram. U pogledu broja „25” kao simbola, 25 predstavlja Levite, koji su u trećem poglavlju Malahije pročišćeni (odvojeni) od krivotvorenih Levita, i koji su također očišćeni u istome odlomku. U Ezekielu od 40. do 48. poglavlja s velikom se podrobnošću opisuje simbolični hram. Voda života izlazi iz toga hrama i ispunja zemlju.

„Divno je djelo koje Bog namjerava izvršiti po svojim slugama, da se proslavi Njegovo ime. Bog je učinio Josipa izvorom života egipatskom narodu. Po Josipu je bio sačuvan život svega toga naroda. Po Danielu je Bog spasio život svim mudracima babilonskim. A ta su izbavljenja bila kao zorne pouke; ona su narodu predočavala duhovne blagoslove koji su im bili ponuđeni kroz povezanost s Bogom kojega su Josip i Daniel štovali. Tako i danas Bog preko svojega naroda želi donijeti blagoslove svijetu. Svaki radnik u čijem srcu prebiva Krist, svatko tko će svijetu očitovati Njegovu ljubav, suradnik je s Bogom na blagoslov čovječanstva. Dok od Spasitelja prima milost da je prenosi drugima, iz svega njegova bića teče bujica duhovnoga života. Krist je došao kao Veliki Liječnik da iscijeli rane koje je grijeh nanio ljudskoj obitelji; i Njegov Duh, djelujući preko Njegovih slugu, prenosi ljudskim bićima oboljelima od grijeha, koja trpe, moćnu iscjeljujuću silu djelotvornu za tijelo i dušu. ‘U onaj dan’, kaže Pismo, ‘otvorit će se izvor domu Davidovu i stanovnicima jeruzalemskim za grijeh i nečistoću.’ Zaharija 13:1. Vode toga izvora sadrže ljekovita svojstva koja će izliječiti i tjelesne i duhovne slabosti.”

„Iz ovoga izvora teče moćna rijeka viđena u Ezekielovu viđenju. ‘Ove vode teku prema istočnoj strani i silaze u pustinju te utječu u more; i kad se izliju u more, vode će ozdraviti. I dogodit će se da će sve živo što se miče, kamo god rijeke dođu, živjeti.... I uz rijeku, na njezinoj obali, s ove i s one strane, rast će svakovrsna stabla za hranu, kojima lišće neće venuti niti će im plod nestajati; donositi će nov plod svakoga mjeseca, jer njihove vode izviru iz Svetišća; i njihov će plod biti za hranu, a lišće za lijek.’ Ezekiel 47:8–12.” Svjedočanstva, svezak 6, 227.

Ezekielov hram proročki je simbolizam najuzvišeniye naravi, a Ivanu je u jedanaestom poglavlju Otkrivenja zapovjedbno da izmjeri hram, ali da izostavi predvorje. Kad upravo to učinimo s Ezekielovim hramom, nalazimo da dva najistaknutija broja unutar hramskih mjera predstavljaju svećeništvo. 50 lakata najuočljiviji je broj, i ponavlja se 11 puta kao ukupna duljina svakoga vratnog sklopa (Ezekiel 40:15, 21, 25, 29, 33, 36 itd.). Broj 50 također se rabi za određene duljine zidova i odaja (42:7–8). On određuje cijeli prolaz kroz vrata od vanjskoga do unutarnjega praga.

25 lakata jest očito druga po istaknutosti mjera. Ponavlja se 10 puta kao širina i dužina vratnih sklopova (Ezekiel 40:13, 21, 25, 29, 30, 33, 36). Zajedno, 50 i 25 tvore dosljedne pravokutne obrasce od 50 puta 25 za šest glavnih vrata. Ovo uparivanje 50 i 25 prevladava u arhitektonskom opisu vrata koja vode u unutarnja područja. Ne postoji nijedan drugi par koji se s takvom sustavnom učestalošću ponavlja u samoj hramskoj građevini.

Leviti su stupali u aktivnu službu s 25 godina (Brojevi 8,24: „od dvadeset i pete godine naviše neka pristupaju da vrše službu”). Služili su do 50. godine (Brojevi 4,3.39.43; 8,25: „do pedesete godine”). To daje točno 25 godina aktivne službe ($50 - 25 = 25$).

Dakle, razdoblje od 25 godina levitske službe izravno se odražava u mjerama od 25 sa 50 lakata koje prevladavaju na hramskim vratima i u samoj građevini — upravo na mjestu gdje su Leviti služili. Primarne dimenzije Ezekielova hrama, to jest hrama pobjedonosne crkve i sto četrdeset i četiri tisuće, arhitektonski su utjelovljene u samome hramu u kojemu su trebali služiti; JEDNAKO kao što su četrdeset i šest kromosoma ugrađeni u sam hram u kojemu Božji narod treba služiti. Palmoni je stavio svoj potpis na pojedinačni ljudski hram i na hram zajedničkoga tijela koje treba biti Njegova zaručnica.

Nastavit ćemo ove misli u sljedećem članku.

„Oni koji se nalaze na odgovornim položajima ne smiju se obratiti na svijetu svojstvena načela samougađanja i rasipne raskoš, jer si to ne mogu priuštiti; a kad bi i mogli, načela nalik Kristu to ne bi dopustila. Potrebno je pružiti mnogostruku pouku. ‘Koga će učiti znanju? i koga će urazumiti nauku? one koji su odbijeni od mlijeka i odvojeni od prsiju. Jer zapovijed mora biti na zapovijed, zapovijed na zapovijed; redak na redak, redak na redak; ovdje malo, ondje malo.’ Tako riječ Gospodnja treba strpljivo biti iznošena pred djecu i držana pred njima, po roditeljima koji vjeruju riječi Božjoj. ‘Jer će mucavim usnama i drugim jezikom govoriti ovom narodu. Kojemu je rekao: Ovo je počinak kojim možete dati počinak umornome; i ovo je okrjepa: ali oni ne htjedoše čuti. Stoga im je riječ Gospodnja bila zapovijed na zapovijed, zapovijed na zapovijed; redak na redak, redak na redak; ovdje malo, ondje malo; da bi išli, i padali nauznak, i bili skršeni, i uhvaćeni u zamku, i zarobljeni.’ Zašto? — zato što nisu marili za riječ Gospodnju koja im je dolazila.“

„To znači one koji nisu primili pouku, nego su njegovali vlastitu mudrost i izabrali djelovati sami prema vlastitim zamislima. Gospodin takvima daje kušnju da ili zauzmu svoje mjesto kako bi slijedili Njegov savjet, ili da odbiju i postupaju prema vlastitim zamislima, a tada će ih Gospodin prepustiti sigurnom ishodu. Na svim našim putovima, u svakoj našoj službi Bogu, On nam govori: ‘Daj mi svoje srce.’ Bogu je potreban pokoran duh, spreman primiti pouku.

Ono što molitvi daje njezinu uzvišenost jest činjenica da ona izlazi iz srca koje ljubi i koje je poslušno.“

„Bog zahtijeva određene stvari od svoga naroda; ako oni kažu: Neću predati svoje srce da učini ovu stvar, Gospodin ih pušta da nastave u svojoj navodno mudroj prosudbi bez nebeske mudrosti, sve dok se ne ispuni ovo Pismo [Izaija 28,13]. Ne trebate govoriti: Slijedit ću Gospodnje vodstvo do određene točke koja je u skladu s mojom prosudbom, a zatim se čvrsto držati vlastitih zamisli, odbijajući da budete oblikovani po Gospodnjoj sličnosti. Neka se postavi pitanje: Je li ovo volja Gospodnja? a ne: Je li ovo mišljenje ili prosudba ———?“
Testimonies to Ministers, 419.